

عنوان مقاله:

تشیع پساصدام و پایان سندرم حسرت جغرافیای مقدس در تشیع؛ جامعه شیعی به مثابه جامعه ای در فراغ

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات فرهنگی ایران، دوره 13، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

جبار رحمانی - استادیار انسان شناسی، گروه مطالعات فرهنگی، موسسه مطالعات فرهنگی و اجتماعی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

نظام های دینی در بسترهای جغرافیایی گسترش پیدا می کنند و از این طریق صورت بندی های تاریخی و جغرافیایی خاص خودشان را شکل می دهند. به طور عمده، درک و تحلیل های موجود از صورت بندی تشیع، حول محور زمانی و تحولات تاریخی آن است. نگارنده در این مقاله تلاش کرده است تا به این وجه از صورت بندی هویت شیعی با تاکید بر تحولات اخیر، بالاخص فروپاشی صدام و آزاد شدن زیارت کربلا و سایر شهرهای مقدس شیعی در عراق، به نسبت جغرافیای ارض مقدس در فرهنگ شیعی و تحول اخیر آن بپردازد. داده های تاریخی نشان می دهد که تشیع همیشه در حسرت زیارت ارض مقدس خودش یعنی کربلا قرار داشته و این مسئله به طور نمادین به بخشی بنیادی از هویت و قلب ایمانی شیعیان در اقصی نقاط جهان بدل شده است. مهمترین پیامد دسترسی آزادانه به عتبات عالیات، تغییر بنیادی این صورت بندی، محوریت ارض مقدس و پایان این سندرم تاریخی حسرت ارض مقدس و آرزوی زیارت بوده است.

کلمات کلیدی:

کربلا، زیارت، شیعه، ارض مقدس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1221181>

